

Rapport

Rapport over een klacht over het openbaar ministerie. Bestuursorgaan: de minister van Veiligheid en Justitie uit Den Haag.

Datum: 27 september 2011

Rapportnummer: 2011/281

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de advocaat-generaal van het ressortsparket te

's Gravenhage:

de executie van de omzetting van zijn taakstraf naar vervangende hechtenis niet heeft opgeschort in afwachting van de beslissing van het Gerechtshof op het bezwaarschrift van 7 oktober 2009 dat hij daartegen had ingediend;

daarbij geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker duidelijk had gemaakt dat hij, gelet op de situatie dat hij al aanzienlijk meer tijd in voorarrest had doorgebracht dan hem later als onvoorwaardelijke gevangenisstraf was opgelegd, de taakstraf niet zou voldoen of in ieder geval niet uit eigen beweging rekening heeft gehouden met deze situatie;

pas op het moment dat verzoeker een kort geding aanspande, heeft besloten om de tenuitvoerlegging op te schorten.

Bevindingen

Algemeen

1. Verzoeker zat vanaf 2 december 2003 tot 2 augustus 2004 in voorarrest in de Penitentiaire Inrichting (P.I.) de IJssel. Het Gerechtshof Den Haag veroordeelde verzoeker op 16 juni 2006 in hoger beroep tot een gevangenisstraf van 240 dagen, waarvan 167 dagen voorwaardelijk, en een werkstraf van 140 uur, subsidiair 70 dagen vervangende hechtenis.

2. Tegen deze uitspraak stelde verzoeker op 30 juni 2006 cassatie in. Op 3 maart 2009 gaf de Hoge Raad aan dat de middelen niet tot cassatie kunnen leiden. Hierbij bepaalde de Hoge Raad wel dat de cassatiefase de redelijke termijn, als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het EVRM, had overschreden. Gelet daarop besloot de Hoge Raad tot een vermindering van de opgelegde gevangenisstraf met zeven dagen (233 dagen waarvan 167 voorwaardelijk). De Hoge Raad liet de veroordeling tot de taakstraf van 140 uren ongewijzigd.

3. Op 30 juli 2009 diende verzoeker via zijn advocaat bij het Openbaar Ministerie een verzoek in tot schadevergoeding. Hij gaf aan dat hij wegens onterecht ondergane hechtenis 244 dagen in voorarrest had gezeten, terwijl hij uiteindelijk tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 66 dagen (73 dagen onvoorwaardelijke gevangenisstraf minus 7 dagen die de HR in vermindering had gebracht) was veroordeeld. Hierdoor was hem onnodig leed berokkend waarvoor hij compensatie vroeg. De advocaat

vroeg compensatie ter hoogte van €70 per dag voor de 178 dagen (244 dagen voorarrest minus 66 uiteindelijk opgelegde onvoorwaardelijke gevangenisstraf) die zijn cliënt volgens hem onterecht in hechtenis had verbleven. Aangezien verzoeker naast de gevangenisstraf ook 140 uur taakstraf, subsidiair 70 dagen vervangende hechtenis, had opgelegd gekregen, kwamen volgens verzoeker 108 dagen (178 dagen minus 70 dagen vervangende hechtenis) voor vergoeding in aanmerking.

4. Omdat vervulling van de taakstraf uitbleef, beval de advocaat-generaal van het ressortsparket te 's Gravenhage (verder: de advocaat-generaal) op 21 september 2009 de tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis. Verzoeker diende hiertegen op 7 oktober 2009 een bezwaarschrift in. Omdat zo'n bezwaarschrift gelet op artikel 22 g Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 1.) geen schorsende werking heeft, gaf het openbaar ministerie een arrestatiebevel. Op 12 november 2009 werd verzoeker in verband hiermee door de politie aangehouden en ingesloten.

5. Begin december 2009 spande verzoeker een kort geding aan tegen de Staat en verzocht hierbij om directe vrijlating. Op 15 december 2009 besloot het openbaar ministerie de tenuitvoerlegging van de straf alsnog op te schorten in afwachting van de beslissing op het bezwaarschrift. Op 15 december 2009 werd verzoeker daarom in vrijheid gesteld. Verzoeker trok hierop het kort geding in.

6. Het Gerechtshof te 's-Gravenhage verklaarde op 8 maart 2010 verzoekers bezwaarschrift tegen de omzetting van de taakstraf gegrond. Het Gerechtshof overwoog hierbij dat het Gerechtshof in zijn beslissing van 16 juni 2006, waarbij het hof "mede gelet op de persoon van de verdachte, de oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van langere duur dan zijn voorarrest niet geboden acht", abusievelijk uitgegaan was van 73 dagen in plaats van 243 dagen voorarrest.

7. Verzoeker deed in januari 2010 aangifte tegen het Openbaar Ministerie van wederrechtelijke vrijheidsberoving. Op 20 mei 2010 liet de hoofdofficier van justitie weten niet tot vervolging over te gaan. Het College van Procureurs-generaal wees op 31 maart 2010 verzoekers schadeclaim wegens onterecht ondergane hechtenis af. Begin juni 2010 vroeg verzoeker de Nationale ombudsman de zaak te onderzoeken.

Standpunt van verzoeker

8. Verzoeker is van mening dat hij dubbel is gestraft voor hetzelfde feit. Een eenvoudig rekensommetje door het Openbaar Ministerie zou volgens hem hebben aangetoond dat hij veel langer in voorarrest had gezeten dan uiteindelijk als gevangenisstraf was opgelegd. Hij snapt niet dat de taakstraffen niet kunnen worden verrekend. Hij eist een schadevergoeding voor de 108 dagen die hij totaal onterecht heeft vastgezeten, gebaseerd op het vastgestelde schadebedrag per dag. Verzoeker geeft aan dat hij in zijn brief van 30 juli 2009 (zie Achtergrond, onder 4.) , waarin hij om schadevergoeding vraagt, duidelijk had

gemaakt dat hij vond dat hij zijn (taak)straf niet meer hoefde te ondergaan gelet op zijn situatie.

Standpunt van de minister

De feiten volgens de minister

9. Verzoeker had verschillende brieven geschreven aan het Openbaar Ministerie over zijn taakstraf. Bij brief van 25 september 2009 deelde het College van procureurs-generaal hem mee dat het Openbaar Ministerie niet bevoegd was om een door de strafrechter opgelegde taakstraf niet ten uitvoer te leggen. Verder gaf het College aan dat er overleg plaatsvond met de Hoge Raad over mogelijke vergoeding in verband met de door hem verminderde duur van zijn gevangenisstraf.

10. Op 21 september 2009 was de omzetting van verzoekers taakstraf bevolen, omdat hij deze niet (naar behoren) had verricht. In verzoekers bezwaarschrift tegen de omzetting van de taakstraf gaf hij diverse redenen aan, onder andere dat hij herziening had aangevraagd en de staatssecretaris had aangeschreven. De minister merkt op dat verzoeker in dit bezwaarschrift geen verzoek om opschorting had gedaan. Het bezwaarschrift zelf heeft geen opschortende werking, aldus de minister.

11. Op 12 november 2009 werd verzoeker in verband met de vervangende hechtenis aangehouden. Verzoekers advocaat verzocht op 1 december 2009 de advocaat-generaal om de vervangende hechtenis te compenseren met het voorarrest dat in deze zaak de opgelegde straf qua duur overschreed. Daarbij stelde de advocaat voor om verzoeker onmiddellijk in vrijheid te stellen. Op 8 december 2009 reageerde de advocaat-generaal met de mededeling dat het Openbaar Ministerie niet de bevoegdheid heeft om te compenseren, nu zij opgelegde straffen ten uitvoer moet leggen.

12. In reactie hierop spande verzoekers advocaat op 14 december 2009 een kort geding aan tegen de Staat. Zoals gebruikelijk bij een kort geding is hierop contact gelegd met de Landsadvocaat, aldus de minister. Deze kwam na bestudering van de zaak erachter dat het Gerechtshof in zijn arrest van 16 juni 2006 uit lijkt te gaan van een onjuiste periode van voorlopige hechtenis, namelijk 73 dagen in plaats van 243 dagen. Hierop besloot de advocaat-generaal in overleg met de Landsadvocaat om verzoeker, uitgaande van de behandeling van het bezwaarschrift door het Gerechtshof op 21 december 2009, op 15 december 2009 in vrijheid te stellen. Aan het Gerechtshof kon worden voorgelegd of inderdaad was uitgegaan van een verkeerd aantal dagen voorarrest bij het opleggen van de (taak)straf. Per brief van 15 december 2009 informeerde de Landsadvocaat verzoekers advocaat hierover. De minister sloot een kopie van deze brief bij (zie Achtergrond, onder 4.).

13. Op 8 maart 2010 verklaarde het Gerechtshof verzoekers bezwaarschrift tegen de omzetting van de taakstraf gegrond. Het Gerechtshof was van oordeel dat hetzelfde Gerechtshof bij de beslissing van 16 juni 2006 kennelijk abusievelijk was uitgegaan van 73 in plaats van 243 dagen voorarrest. Volgens de minister had het Gerechtshof geen taakstraf opgelegd, indien was uitgegaan van het juiste aantal dagen in voorarrest. De Nationale ombudsman gaat ervan uit dat de minister zich hierbij baseert op de conclusie van de advocaat-generaal, zoals opgenomen in de beslissing van het gerechtshof op verzoekers bezwaarschrift tegen de omzetting. Die conclusie houdt in dat het bezwaarschrift gegrond moet worden verklaard, uitgaande van de situatie dat het hof op 16 juni 2006 aan de veroordeelde geen taakstraf zou hebben opgelegd indien van het juiste aantal dagen voorarrest was uitgegaan.

Het oordeel volgens de minister

Had er verrekening moeten plaatsvinden?

14. Het Openbaar Ministerie is op basis van artikel 553 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 2.) belast met de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen. Het Openbaar Ministerie is verplicht de door de rechter opgelegde straffen te executeren. Dit betekent dat het Openbaar Ministerie niet de bevoegdheid heeft straffen te compenseren anders dan van rechtswege of krachtens een rechterlijke uitspraak ex artikel 90 lid 4 Sv (zie Achtergrond, onder 2.). De minister verwees hierbij naar de "Aanwijzing Executie (2010A031) (Zie achtergrond, onder 3.). Het compenseren van de taakstraf met de reeds ondergane voorlopige hechtenis was voor het Openbaar Ministerie dan ook niet mogelijk, aldus de minister.

Had het OM de vervangende hechtenis moeten opschorten?

15. De minister verklaarde als volgt. Het indienen van een bezwaarschrift tegen de omzetting van een taakstraf heeft geen opschortende werking. Op basis van de eerder genoemde Aanwijzing kan volgens de minister in uitzonderlijke omstandigheden tot schorsing worden overgegaan. Het beleid binnen het ressortsparket Den Haag over deze uitzonderlijke omstandigheden is niet op schrift gesteld. Het houdt volgens de minister in dat alleen in het geval van bijzondere (persoonlijke) omstandigheden een schorsing wordt verleend. Het gaat dan bijvoorbeeld om ziektes van de veroordeelde waardoor de veroordeelde detentieongeschikt zou zijn of de noodzakelijke zorg voor kinderen. Van deze omstandigheden was volgens de minister in deze situatie geen sprake.

Had het OM de vergissing van het Hof niet eerder moeten onderkennen zodat de vervangende hechtenis eerder was opgeschort?

16. Verzoeker is na bestudering van de zaak door de Landsadvocaat in vrijheid gesteld. De constatering dat het Gerechtshof mogelijk een vergissing had begaan, was aanleiding

om de vervangende hechtenis op te schorten. De minister wierp hierbij zelf de vraag op of de mogelijke vergissing van het Gerechtshof niet eerder onderkend had moeten worden door het OM, zodat de vervangende hechtenis eerder was opgeschort. De minister zegt hierover het volgende.

Het Openbaar Ministerie mag vanzelfsprekend uitgaan van de juistheid van vonnissen en arresten. Het is niet aan het Openbaar Ministerie om in alle gevallen zelfstandig te controleren of het Gerechtshof mogelijk fouten heeft gemaakt bij de bepaling van de straf. Dit is slechts anders indien hiertoe aanleiding zou bestaan, aldus de minister. Zo'n aanleiding zou bijvoorbeeld zijn een expliciete vraag op dit punt van de raadsman of de verdachte. Indien verzoeker in zijn situatie in zijn bezwaarschrift of op andere wijze de vraag had gesteld of het Gerechtshof wel van het juiste aantal dagen voorarrest was uitgegaan bij het bepalen van de straf, dan had het Openbaar Ministerie op basis van het volledige dossier kunnen bekijken of er mogelijk sprake was van een vergissing. Verzoeker en zijn raadsman hebben volgens de minister steeds verzocht om compensatie van de op zichzelf niet bediscussieerde straf. Hierop heeft het Openbaar Ministerie gereageerd met de verwijzing naar de wetbepalingen: compensatie of verrekening is eenvoudigweg niet mogelijk. Het enkele feit dat een verdachte meer dagen in voorlopig hechtenis heeft doorgebracht dan zijn uiteindelijke straf is geen aanleiding de juistheid van de opgelegde straf te controleren. Dit komt regelmatig voor en compensatie is wettelijk niet mogelijk, aldus de minister.

17. De minister gaf vervolgens aan dat het feit dat de Landsadvocaat de vergissing van het Gerechtshof ontdekte, de aanleiding was de vervangende hechtenis direct op te schorten. De minister is van oordeel dat het Openbaar Ministerie behoorlijk heeft gehandeld door op dat moment, te weten 15 december 2009, verzoeker in vrijheid te stellen. Er is volgens hem geen aanleiding te veronderstellen dat het OM eerder achter de fout van het Gerechtshof had moeten komen en verzoeker daarop in vrijheid had moeten stellen.

18. De minister acht het, achteraf gezien, wel behoorlijk verzoeker een vergoeding aan te bieden voor de dagen die verzoeker in vervangende hechtenis heeft gezeten voor de onterecht opgelegde taakstraf.

19. Ten aanzien van de vraag met betrekking tot de stand van zaken hoe de rechtspraak zou willen omgaan met de verzoeken om schadevergoeding waarbij de Hoge Raad een straffkorting heeft gegeven, deelde de minister mee dat nog geen definitieve besluitvorming had plaatsgevonden.

Aanbod van de minister tot tegemoetkoming vervangende hechtenis

20. Bij brief van 18 maart 2011 deelde de minister verzoeker mee dat het College van procureurs-generaal vanwege de bijzondere omstandigheid in zijn zaak reden ziet om hem een tegemoetkoming aan te bieden voor de 33 dagen vervangende hechtenis die hij had

gezet. Uit de uitspraak van het Hof was geoordeeld dat het Hof nooit de bedoeling heeft gehad een taakstraf aan verzoeker op te leggen. Hiermee was niet alleen het bezwaarschrift tegen de omzetting gegrond, maar verviel ook de taakstraf. Het College biedt een vergoeding aan conform de rechtspraak rond artikel 89 Wsv (Zie Achtergrond, onder 2.). In deze rechtspraak is bepaald dat voor een onterecht verblijf in een huis van bewaring €80 euro per dag is vastgesteld. In totaal kent het College verzoeker daarom een bedrag toe van € 2640 euro (33 maal €80).

Reactie van verzoeker op aanbod schadevergoeding

21. Verzoeker blijft bij zijn verwijt dat het Openbaar Ministerie nalatig heeft gehandeld door een arrestatiebevel uit te vaardigen en de vervangende hechtenis niet op te schorten zonder goed op de hoogte te zijn geweest van zijn dossier. Hij eist een ruimere schadevergoeding dan die hem door het College van procureurs-generaal is aangeboden. Concreet eist hij minstens het dubbele van het aangeboden bedrag.

Beoordeling

Beoordelingscriterium

22. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat overheidsinstanties de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

23. Een bezwaarschrift tegen het bevel tenuitvoerlegging vervangende hechtenis heeft geen opschortende werking. Op basis van de eerder genoemde Aanwijzing Executie (2010A031) kan volgens de minister alleen in uitzonderlijke omstandigheden tot schorsing worden overgegaan. In het onderzoek stelde de Nationale ombudsman de minister de vraag in welke bijzondere (persoonlijke) omstandigheden schorsing kan worden verleend. Volgens de minister gaat het dan bijvoorbeeld om ziektes van de veroordeelde waardoor de veroordeelde detentieongeschikt zou zijn of de noodzakelijke zorg voor kinderen. Het beleid hieromtrent is niet apart op schrift gesteld.

24. Het Openbaar Ministerie heeft dus enige ruimte om naar eigen inzicht te bepalen in welke gevallen het besluit de vervangende hechtenis te schorsen. De wet regelt dit niet en het beleid hieromtrent is niet op schrift gesteld. Dit maakt dat het Openbaar Ministerie een dergelijke beslissing zorgvuldig dient te nemen en daarbij de betrokken belangen tegen elkaar moet afwegen..

25. Vaststaat dat het bezwaarschrift tegen de vervangende hechtenis geen opschortende werking heeft, behoudens uitzonderingsgevallen. Van een uitzonderingsgeval was in deze situatie volgens de minister geen sprake. Enkel het feit dat iemand langer in voorarrest heeft gezeten dan dat hij uiteindelijk als onvoorwaardelijke gevangenisstraf opgelegd heeft gekregen, valt daar namelijk niet onder en komt volgens de minister vaker voor.

De aanleiding voor de uiteindelijke opschorting was dat de Landsadvocaat bij de voorbereiding van het door verzoeker aangespannen kort geding uit eigen beweging de "vergissing" van het gerechtshof over het aantal dagen voorarrest ontdekte. De minister concludeert dat het Openbaar Ministerie de vergissing van het Hof niet eerder had kunnen onderkennen. De Nationale ombudsman deelt deze conclusie niet. De Nationale ombudsman volgt weliswaar het standpunt van de minister dat het Openbaar Ministerie mag uitgaan van de juistheid van vonnissen en niet uit eigen beweging hoeft over te gaan tot controle daarvan, maar meent dat verzoekers situatie bij het Openbaar Ministerie voldoende vragen had moeten oproepen om eerder tot bestudering van zijn dossier en het betreffende arrest van het Hof over te gaan. Het Openbaar Ministerie had immers uit de brief van 30 juli 2009 van verzoekers advocaat in combinatie met het betreffende arrest kunnen afleiden dat verzoeker aanzienlijk langer in hechtenis had gezeten dan waartoe hij was veroordeeld, dat het arrest van het Hof mogelijk op een vergissing berustte en dat verzoeker in de schadevergoeding de 70 dagen vervangende hechtenis voor de taakstraf verdisconteerd wilde zien. Het redelijkheidsvereiste brengt met zich mee dat gelet op de inhoud van voormelde brief en van het arrest van het Hof, de advocaat-generaal na de ontvangst van het bezwaarschrift tegen de executie van de vervangende hechtenis, had moeten besluiten de executie op te schorten totdat de rechter op het bezwaarschrift had beslist. Anders dan de minister suggereert zou het Openbaar Ministerie daarmee niet zijn bevoegdheden hebben overschreden.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Schadevergoeding

26. Tijdens het onderzoek vroeg de Nationale ombudsman de minister of in situaties als deze, waarbij een bezwaarschrift tegen een omzetting van een taakstraf gegrond wordt verklaard, vergoeding mogelijk is voor de dagen die iemand reeds in vervangende hechtenis heeft uitgezeten. De minister deelde mee dat het College van procureurs-generaal in de bijzondere omstandigheid van deze zaak reden ziet om verzoeker een tegemoetkoming aan te bieden voor de 33 dagen vervangende hechtenis die hij heeft gezeten. Het College biedt een vergoeding aan conform de rechtspraak rond artikel 89 Wv (€80 euro per dag) In totaal kent het College verzoeker daarom een bedrag toe van € 2640 euro (33 maal €80). De Nationale ombudsman heeft hiervan met instemming kennisgenomen. Hij acht het aanbieden van de vergoeding behoorlijk. Verzoeker meent dat hij recht heeft op een hogere vergoeding. De Nationale ombudsman vindt niet dat van het Openbaar Ministerie verwacht kan worden dat het compensatie aanbiedt voor de dagen die verzoeker als gevolg van de vergissing van het gerechtshof langer in voorarrest heeft vastgezet dan uiteindelijk als gevangenisstraf is opgelegd. Indien verzoeker van mening is dat hij recht heeft op schadevergoeding wegens een vergissing in een rechterlijke uitspraak zal hij daarvoor een vordering tegen de Staat moeten instellen.

De Nationale ombudsman ziet wel aanleiding om een aanbeveling te doen in verband met de brief van 21 maart 2010 van het College van procureurs-generaal, waarin het aan verzoeker mededeelt dat nog geen definitieve besluitvorming had plaatsgevonden in het overleg met de rechtspraak over de vraag hoe de rechtspraak wil omgaan met verzoeken om schadevergoeding in zaken waarin de Hoge Raad de duur van de opgelegde straf heeft verminderd. (zie Aanbeveling)

Conclusie

De klacht over de minister van Veiligheid en Justitie is gegrond wegens schending van het redelijkheidsvereiste.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman beveelt de minister aan om verzoeker op de hoogte te stellen van de definitieve besluitvorming omtrent de vraag hoe de rechtspraak wil omgaan met verzoeken om schadevergoeding in zaken waarin de Hoge Raad de duur van een opgelegde straf heeft verminderd. De Nationale ombudsman beveelt daarnaast aan om verzoeker dan direct mee te delen of deze besluitvorming hem mogelijk compensatie oplevert voor de zeven dagen strafkorting die de Hoge Raad hem heeft gegeven.

de Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Achtergrond

1. Wetboek van Strafrecht

Artikel 22g

"1. Indien de tot een taakstraf veroordeelde niet aanvangt met de taakstraf, geen medewerking verleent aan het vaststellen van zijn identiteit of het openbaar ministerie van oordeel is dat de veroordeelde de opgelegde taakstraf niet naar behoren verricht of heeft verricht, kan het openbaar ministerie de tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis bevelen. Het openbaar ministerie geeft hiervan kennis aan de veroordeelde.

2. Het openbaar ministerie doet deze kennisgeving zo spoedig mogelijk aan de veroordeelde betekenen. De kennisgeving behelst het aantal uren taakstraf dat naar het oordeel van het openbaar ministerie is verricht, alsmede het aantal dagen vervangende hechtenis.

3. Tegen de kennisgeving, bedoeld in het tweede lid, kan de veroordeelde binnen veertien dagen na de betekening daarvan een bezwaarschrift indienen bij de rechter die de straf oplegde. De rechter kan de beslissing van het openbaar ministerie wijzigen."

2. Wetboek van Strafvordering

Artikel 89 Sv

"1. Indien de zaak eindigt zonder oplegging van straf of maatregel of met zodanige oplegging, doch op grond van een feit waarvoor voorlopige hechtenis niet is toegelaten, kan de rechter, op verzoek van de gewezen verdachte, hem een vergoeding ten laste van de Staat toekennen voor de schade welke hij tengevolge van ondergane verzekering, klinische observatie of voorlopige hechtenis heeft geleden. Onder schade is begrepen het nadeel dat niet in vermogensschade bestaat. "

Artikel 90 lid 4 Sv

"In plaats van het toekennen van schadevergoeding kan de rechter beschikken dat de dagen die de gewezen verdachte op grond van een bevel tot in verzekeringstelling en voorlopige hechtenis in detentie heeft doorgebracht - geheel of gedeeltelijk - in mindering worden gebracht bij de tenuitvoerlegging van een uit anderen hoofde opgelegde onherroepelijke vrijheidsstraf. "

Artikel 553 Sv

"De tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen geschiedt door het openbaar ministerie dan wel op voordracht van deze door Onze Minister."

3. Aanwijzing executie (2010A031)

"(...) Artikel 553 Sv bepaalt dat de tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen geschiedt door het Openbaar Ministerie, dan wel op voordracht van het OM door de Minister van Justitie. (...) Het OM is verplicht de door de rechter opgelegde straffen te executeren. Dit betekent dat het OM in geen enkel geval de bevoegdheid heeft straffen te compenseren anders dan van rechtswege of krachtens een rechterlijke uitspraak ex artikel 90 lid 4 Sv. (...)"

4. Relevante informatie/stukken

De brief van verzoekers advocaat van 30 juli 2009 aan het Openbaar Ministerie

"(...) Hierbij verzoek ik u namens mijn cliënt (..) schadevergoeding voor ten onrechte ondergane hechtenis. (...) Hij heeft dus 178 dagen ten onrechte in hechtenis verbleven. Het is duidelijk dat mijn cliënt daarvoor onnodig leed is berokkend, waarvoor ik bij dezen vergoeding zoek. (...)"

Nu mijn cliënt ook nog een straf van 140 uur dienstverlening open had staan, komen 108 dagen voor vergoeding in aanmerking, zodat de vordering 7.560 euro bedraagt. (...)"

De brief van 15 december 2009 van de Landsadvocaat

"(...) De eventuele opschorting van de tenuitvoerlegging van de vervangende hechtenis is ingegeven door het volgende. Uit informatie van de P.I. de IJssel (...) blijkt dat uw cliënt in bovengenoemde zaak totaal 243 dagen in voorlopige hechtenis heeft doorgebracht. In zijn arrest van 16 juni 2006 lijkt het hof Den Haag echter uit te gaan van een periode van voorlopige hechtenis van 73 dagen. Het ressortsparket te Den Haag is van mening dat de hierdoor veroorzaakte onduidelijkheid over wat het hof heeft beoogd ter beoordeling moet worden voorgelegd aan hetzelfde hof dat het arrest van 16 juli 2006 heeft gewezen. (...) Het openbaar ministerie is bereid uw cliënt in vrijheid te stellen totdat het hof heeft beslist, ondanks het feit dat de veroordeling, inclusief de opgelegde taakstraf, onherroepelijk is en een klaagschrift ex art. 22g lid 3 Sr geen schorsende werking heeft.(...) "

11

de Nationale ombudsman